

Arrest

nr. 124 915 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, van gemengde Azeri/Farsi origine, en bent u afkomstig uit Tabriz (Iran). Sinds uw 15 jaar verbleef u afwisselend in Tabriz en Teheran (Iran). In het verleden werd u in Iran een aantal keer gearresteerd voor het drinken van alcohol en kreeg u zweepslagen. Twintig dagen voor de presidentsverkiezingen van 22 khordad 1388 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 12 juni 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) startte u in Tabriz met het maken van reclame voor presidentskandidaat Mir Hossein Mousavi, vooraanstaande binnen de 'Groene Beweging'. Na het bekend raken van (de fraude bij) de verkiezingsresultaten ging u naar Teheran, waar u deelnam aan de betogingen. Wanneer u op 30 khordad 1388 (20 juni 2009) deelnam aan een betoging werd u door de Iraanse ordediensten, die op iedereen die ze konden raken sloegen, hard in het gezicht geslagen met ernstige verwondingen tot gevolg. U had twee

gebroken kaakbeenderen, twee gebroken tanden en een kapotte lip. Daar deze actie van de ordediensten niet op u persoonlijk gericht was, kende u nadien geen problemen met de autoriteiten naar aanleiding van dit incident/uw deelname aan de betoging. U nam in Iran deel aan zeker drie stille demonstraties. Op 18 mordad 1389 (8 augustus 2010) verzamelde u 's avonds met een aantal vrienden op het Cultuurplein in Teheran. Omdat u moest bellen stond u wat afgezonderd van uw vrienden. Plots hoorde u uw vrienden roepen 'R. (...) rennen'. U zag leden van de ordediensten (een in kleding van de Bassidj (Mobilisatie der Verdrukten), de anderen in burgerkleding) op u afkomen en zette het op een lopen. U kreeg langs achter een duw en viel op de grond. U werd een aantal keer door de ordediensten hard met knuppels op uw benen geslagen. Toen de ordediensten zagen dat u niet meer kon bewegen, zegden ze achter uw vrienden aan te gaan, maar te zullen terugkomen om u af te maken. U strompelde weg naar een steegje wat verderop. Toen u daar lag passeerde toevallig uw vriend P. (...), die daar in de buurt woonde. Met de hulp van P. (...) kon u ontsnappen. U liet uw been verzorgen in een ziekenhuis in Teheran, maar uit angst verliet u het ziekenhuis reeds na twee dagen. Sinds dit incident leefde u in Iran ondergedoken. U woonde een aantal maanden in Teheran, vervolgens een aantal maanden in het noorden van Iran (regio Kaspische zee), een aantal maanden in Isfahan (Iran) en voor uw vertrek uit Iran een aantal maanden in Djulfa (Iran). In de periode dat u ondergedoken leefde, vernam u van uw zakenpartner R. S. (...) twee maal dat in de zaak waar u werkte voorheen personen in burger zich waren komen informeren over u. R. (...) was er van overtuigd dat deze personen van de autoriteiten waren. U vatte het plan op Iran te verlaten en nadat er een goede smokkelaar werd gevonden, verliet u op 30 tir 1391 (20 juli 2012) Iran. U verliet Iran illegaal en reisde via Turkije en Griekenland naar België, waar u op 13 augustus 2012 aankwam en een dag later uw asielaanvraag instelde. Bij een terugkeer naar Iran vreest u problemen met de Iraanse autoriteiten.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw shenasnameh (geboortebokje) en van uw karte melli (per email); vier foto's van uw verwondingen (twee van het gezicht, twee van de voet) en meerdere Iraanse medische attesten.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er fundamentele twijfels rijzen bij de waarachtigheid van de door u beweerde reis naar België. U verklaarde Iran verlaten te hebben op 30 tir 1391 (20 juli 2012) en een viertal dagen onderweg te zijn geweest naar Istanbul (Turkije), waar u een tiental dagen verbleef alvorens uw reis naar Griekenland in te zetten. U verklaarde vervolgens 8 à 9 dagen in Griekenland te hebben verbleven en drie dagen onderweg geweest te zijn naar België om hier op 13 augustus 2012 aan te komen. Uw reisdata en –termijnen in acht genomen, kan u echter ten vroegste op 15/16 augustus 2012 in België aangekomen zijn. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17 augustus 2012 verklaarde u dat u op 7 augustus 2012 in Griekenland aankwam en daar ongeveer een week in een huis van een smokkelaar verbleef, alvorens per vrachtwagen naar België te zijn gereisd (Verklaring DVZ, vraag 35). Gelet op het feit dat u verklaarde dat uw vrachtwagenreis van Griekenland naar België drie dagen duurde, strookt ook deze versie niet met uw beweerde aankomstdatum van 13 augustus 2012 in België. Voorgaande vaststelling wordt versterkt door het feit dat u op 9 augustus 2012 de omslagfoto van uw facebookprofiel wijzigde. Op deze foto bent u reeds te zien in België. Uw verklaring dat deze foto gefotoshopt zou zijn door uw zus overtuigt allerm minst. Voorts verklaarde u in Turkije in het bezit te zijn geweest van een vals Iraans paspoort. Behalve het feit dat het gebruikte paspoort uw foto bevatte, kende u geen identiteitsgegevens vermeld in het paspoort. Erop gewezen dat u in geval van een controle onmiddellijk betrapt zou zijn door het niet kennen van de identiteitsgegevens in het paspoort, repliceerde u eerst dat de chauffeur van de bus wel wat geregeld had. Verder repliceerde u dat u het traject van Van (Turkije) tot Istanbul in het verleden meermaals aflegde en er nooit controle kende, waardoor u er op rekende dat u daar geen controle zou hebben. Dergelijke gedachtegang doet dan weer de vraag rijzen waarom er dan de nood aan een vals paspoort was (CGVS, p. 10-13). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde reis van Iran naar België. Voorgaande bevindingen werpen vragen op aangaande het werkelijke tijdstip en de werkelijke wijze waarop u uw herkomstland Iran verliet. Bijgevolg staat tevens uw algemene geloofwaardigheid op de helling.

Voorts staat ook de waarachtigheid van uw concrete asielmotieven ernstig onder druk staat. Vooreerst legde u uiterst vage verklaringen af in verband met de personen in burger die zich bij uw zakenpartner R. (...) zouden hebben geïnformeerd over u. U kwam niet verder dan te stellen dat dat gebeurde voor de winkel door R. (...) werd gesloten. Wat betreft de sluiting van de zaak kon u enkel aangeven dat R. (...) de winkel zou hebben opgezegd begin 1390 (maart 2011 of later). U kon geen

concrete data geven, zelfs niet waar u verbleef wanneer R. (...) u informeerde dat personen in burger zich in de winkel informeerden over u. Voorts informeerde u zich na uw vertrek uit Iran op geen enkele wijze over uw situatie in Iran. Dat u niet over dergelijke informatie beschikt, hoewel het gaat om elementen die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Voorts is het bevreemdend dat, indien de Iraanse autoriteiten u effectief zochten, zij enkel en alleen een tweetal keer bij uw zakenpartner R. (...) zouden zijn langsgegaan, maar nooit uw familie bezochten of u nooit een oproepingsbrief stuurden om te verschijnen bij een bepaalde instelling (CGVS, p. 4-5, 14-16).

). Essentiëler om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw directe vluchtaanleiding, met name het incident d.d. 18 mordad 1389 (8 augustus 2010) en de daarop volgende vervolging door de Iraanse autoriteiten, is de volgende vaststelling. Aangaande dit incident verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17 augustus 2012 dat u die bewuste dag samen met enkele anderen verzamelde om samen deel te nemen aan een betoging. U verklaarde er verder dat de politie langskwam en iedereen begon te slaan en dat de politie, nadat ze uw been verbrijzeld had, achter de andere betogers aanging (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 16 januari 2014 verklaarde u evenwel dat u en uw vrienden die dag afspraken zonder een specifieke reden en voegde u er uitdrukkelijk aan toe dat u als enige werd geslagen die dag (CGVS, p. 16-17). Uw bewering dat u de versie ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken nooit gezegd heeft, overtuigt geenszins. Immers, na het afleggen van uw verklaringen werden uw verklaringen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelezen en ondertekende u ze voor akkoord. Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen kan er dan ook niet het minste geloof gehecht worden aan het incident van 18 mordad 1389 (8 augustus 2010) en de daaruit voortvloeiende vervolging vanwege uw autoriteiten. De door u neergelegde foto's van uw verwondingen en de medische attesten werpen geen ander licht op deze conclusie daar zij enkel en alleen aantonen dat u ooit in het verleden dergelijke verwondingen opliep en geen enkel uitsluitsel geven over de wijze waarop u deze opliep (document 2, 4).

Ten slotte, wat betreft uw verklaringen in het verleden een aantal keer gearresteerd te zijn voor het nuttigen van alcohol en hiervoor zweepslagen gekregen te hebben, moet vooreerst opgemerkt worden dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde nooit gearresteerd te zijn. Voorts verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit veroordeeld te zijn, terwijl het krijgen van zweepslagen een straf/veroordeling uitmaakt. Hoe dan ook, indien uw verklaringe alsnog naar waarheid mogen worden geschat, dient vastgesteld te worden dat zij er u indertijd nooit toe hebben aangezet Iran te verlaten en dat u tijdens uw gehoor d.d. 16 januari 2014 uitdrukkelijk verklaarde dat deze feiten geen reden voor u waren om Iran te verlaten (DVZ, Vragenlijst CGVS, p. 2; CGVS, p. 17-18).

Gelet op alles wat voorafgaat, heeft u dan ook niet aangetoond dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te kunnen wijzigen. De kopieën van uw shenasnameh en van uw karte melli bevatten louter persoonsgegevens die hier geenszins ter discussie staan. De foto's van uw verwondingen en uw medische attesten kwamen in deze beslissing reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij is tevens de mening toegedaan dat verwerende partij een “*kennelijke schattingsfout*” heeft begaan. Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij bekritiseert dat verwerende partij zich beperkt tot de vaststelling dat de door haar opgegeven aankomstdatum niet overeenkomt met haar overige verklaringen over de afgelegde reisweg. Verzoekende partij houdt vol dat zij op 20 juli 2012 Iran verlaten heeft en dat zij wel degelijk op 13 augustus 2012 in België is aangekomen.

Verzoekende partij licht toe dat zij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat haar reis tot Istanbul drie dagen heeft geduurd (en niet vier zoals in de bestreden beslissing vermeld staat), dat zij 10 dagen in Istanbul is gebleven en ongeveer 8 à 9 dagen in Griekenland en dat de reis van Griekenland naar België in totaal drie dagen in beslag heeft genomen. Haar verklaringen stemmen volgens haar dan wel degelijk overeen met de opgegeven aankomstdatum. Verzoekende partij wenst er verder op te wijzen dat zij tijdens haar verhoor enkele vertalingen van de tolk heeft verbeterd.

Betreft de door verzoekende partij geposte foto op haar Facebookprofiel, waaruit blijkt dat zij zich al eerder in België bevond, wenst verzoekende partij eraan te herinneren dat zij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat deze foto via Photoshop door haar zus werd overgemaakt. Verzoekende partij licht nog toe dat haar zus “*infografist*” is en dat zij deze foto via Photoshop heeft gemaakt om haar een hart onder de riem te steken. Nadien, toen zij in België was aangekomen, heeft zij een echte foto, van haar en haar zus, op haar Facebookpagina geplaatst.

Waar verwerende partij zich de vraag stelt waarom verzoekende partij met een vals paspoort heeft gereisd, terwijl zij heeft verklaard dat zij erop rekende dat er geen controle zou plaatsvinden tijdens het traject Van-Istanbul, verduidelijkt verzoekende partij dat dit paspoort haar werd gegeven door de smokkelaars en dat zij zich verplicht voelde om dit document aan te nemen. Zij wenst er ook aan te herinneren dat zij tijdens haar gehoor heeft gezegd dat de buschauffeur haar paspoort heeft

bijgehouden en dat deze persoon met de smokkelaars meewerkte. Tenslotte stipt verzoekende partij aan dat het inderdaad zo is dat zij geen details kon verschaffen over de identiteitsgegevens vermeld in dit vals paspoort, maar dat zij niet opzettelijk wou liegen om haar verhaal geloofwaardiger te doen overkomen.

2.2.3.2. Verzoekende partij tracht de door haar opgegeven aankomstdatum in België te doen overeenstemmen met de overige verklaringen die zij over haar reisweg heeft afgelegd. Hierbij wijst zij erop dat zij tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij drie dagen onderweg was naar Istanbul en geen vier dagen. In dit verband haalt verzoekende partij eveneens aan dat de tolk tijdens het gehoor enkele keren gewezen werd op vergissingen/verkeerde vertalingen. De Raad kan op zich aanvaarden dat er enige speling zit op de door verzoekende partij opgegeven data. Immers, verzoekende partij heeft vaak geen exacte data opgegeven tijdens haar gehoor maar heeft eerder bij benadering verklaard hoe veel dagen zij onderweg is geweest/op een bepaalde plaats is gebleven (zie bijvoorbeeld: *“Hoelang deed u erover om van GR naar B te komen? Ongeveer drie dagen”*, administratief dossier, stuk 6, p. 13). Opvallend zijn daarentegen wel de flagrante discrepanties in de data die verzoekende partij heeft weergegeven tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en de reis/verblijfdagen die zij heeft opgegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde verzoekende partij op het Commissariaat-generaal dat zij zo'n tien dagen zou zijn verbleven in Istanbul, terwijl uit haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken kan worden afgeleid dat zij minstens 14 dagen in deze stad zou zijn verbleven. Dit komt bevreemdend over nu verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel precies kon zeggen dat zij op 7 augustus 2012 in Griekenland aankwam. Ook verklaarde verzoekende partij op het Commissariaat-generaal dat zij 8 à 9 dagen in Griekenland is verbleven, terwijl op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verkondigd dat zij er een week is verbleven. De Raad is van oordeel dat, van verzoekende partij minstens kan worden verwacht dat zij met betrekking tot deze riskante reis eenduidige verklaringen zou kunnen afleggen, hetgeen niet het geval is. Verzoekende partij verschaft dienaangaande geen aanvaardbare uitleg in haar verzoekschrift. Dat het hier mogelijks zou kunnen gaan om vergissingen/verkeerde vertalingen van de tolk, blijkt niet uit deze gehoorverslagen. Dit argument wordt ook niet concreet uitgewerkt in het verzoekschrift.

Waar verzoekende partij er nogmaals op wijst dat de foto die zij op haar Facebookprofiel gepost had gefotoshopt was (door haar zus) – en hier nog aan toevoegt dat zij achteraf een echte foto van haar en haar zus op haar profiel heeft geplaatst – wijst de Raad erop dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat deze uitleg allerminst overtuigt. Het louter opnieuw aanhalen van het reeds door verwerende partij als niet afdoende beschouwde excuus, volstaat uiteraard niet om hier alsnog een ander licht op te werpen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift toegeeft dat zij inderdaad niets kon vertellen over de identiteitsgegevens in het valse paspoort waarmee zij heeft gereisd en dat zij bevestigt dat zij er gerust in was dat er onderweg geen controles zouden plaatsvinden, immers verzoekende partij geeft aan dat zij zich verplicht voelde om het vals paspoort aan te nemen. Verzoekende partij wijst er ook nog op dat dit paspoort werd bijgehouden door de buschauffeur, die met de smokkelaars samenwerkte. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij helemaal niet heeft gelet op de gegevens vermeld in het valse paspoort waarmee zij op illegale wijze naar België zou zijn gereisd (administratief dossier, stuk 6, p. 11). Verzoekende partij verklaarde dat de chauffeur het wel in de gaten zou houden als er iets gebeurde en dat zij er vanuit ging dat er tussen Van en Istanbul geen controle zou plaatsvinden (administratief dossier, stuk 6, p. 11). Nochtans wordt verzoekende partij er tijdens het gehoor op gewezen dat deze nonchalante houding helemaal niet aannemelijk overkomt (*“maar mr het traject van Van tot Istanbul is gekend voor smokkel en daar gebeuren veel controles. Als ze die bus zouden doen stoppen hebben en de turkse agenten vragen uw gegevens, dat hing u toch?”*, administratief dossier, stuk 6, p. 11) en geeft verzoekende partij zelf aan dat zij toen veel stress had, in die mate dat zij zelfs de hele grote lichten aan de grensposten niet eens heeft opgemerkt (administratief dossier, stuk 6, p. 12). De Raad vindt het zeer ongeloofwaardig overkomen dat verzoekende partij deze uiterst riskante reis zou hebben ondernomen zonder zelfs maar de moeite te hebben genomen om na te gaan welke naam en geboortedatum vermeld stond in het valse paspoort waarmee zij de grensposten trachtte over te steken. Het is immers algemeen geweten dat bij het overgaan van grensposten de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking was dan ook zeer reëel. Verzoekende partij tracht deze onwetendheid goed te praten door te wijzen op haar nonchalante houding – zij dacht dat er geen controle zou plaatsvinden en zij heeft het valse paspoort aangenomen

omdat zij zich verplicht voelde – hetgeen vanzelfsprekend niet als een geldige verschoningsgrond kan worden beschouwd.

2.2.4.1. Met betrekking tot de vaststelling dat verzoekende partij uiterst vage verklaringen heeft afgelegd in verband met de personen die zich in burger bij haar zakenpartner over haar zouden zijn komen informeren, merkt verzoekende partij op dat zij tijdens haar gehoor heeft kunnen aangeven dat agenten van de Iraanse Inlichtingendiensten tot twee keer toe naar de winkel waren gekomen om naar haar te vragen. Aangezien zij deze informatie slechts via haar zakenpartner heeft verkregen, is het voor haar onmogelijk om verdere inlichtingen over deze situatie te geven, benadrukt verzoekende partij. Men mag haar dan ook niet vragen de juiste datum te vermelden waarop haar zakenpartner deze informatie zou hebben overgemaakt. Bovendien werd haar winkel gesloten, reden waarom haar zakenpartner haar geen nieuws meer heeft gegeven. Verzoekende partij wijst er tenslotte op dat zij nu bijna twee jaar in België verblijft en dat zij voor het ogenblik geen enkel nieuws meer heeft uit haar land van herkomst.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat de uiterst vage verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd niet kunnen worden goedgepraat door bovenstaand verweer. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekende partij niet verder kwam dan te stellen dat personen in burger bij haar zakenpartner zouden hebben geïnformeerd over haar en dat dit gebeurde voordat de winkel werd gesloten. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij niet zeker weet hoeveel keer deze personen naar haar zijn komen vragen, dat zij zich niet herinnert – zelfs niet bij benadering, behalve dat dit was vooraleer de winkel werd gesloten – wanneer haar zakenpartner haar hiervan op de hoogte bracht, dat zij niet meer wist in welke stad zij op dat moment verbleef – dit terwijl zij ondergedoken leefde en haar autoriteiten vreesde – en dat zij net zo min kon aangeven hoeveel tijd er zat tussen de bezoeken van deze personen (administratief dossier, stuk 6, p. 4, 5 en 15). De vage verklaringen/onwetendheden kunnen volgens de Raad niet worden vergoelijkt door de uitleg dat zij deze informatie slechts via haar zakenpartner verkreeg en dat zij ook geen nieuws meer van hem kan verkrijgen omdat de winkel ondertussen werd gesloten. Daarbij dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich, zo blijkt uit de bestreden beslissing, na haar vertrek uit Iran op geen enkele wijze heeft geïnformeerd over de stand van zaken van haar problemen in Iran en dat het bovendien bevreemdend overkomt dat medewerkers van de autoriteiten slechts een tweetal keer bij haar zakenpartner zouden zijn komen informeren naar haar, zonder ooit haar familie te hebben bezocht of haar een oproepingsbrief te hebben toegestuurd (zie punt 2.2.5.2.). Het ter vergoelijking aangebrachte argument van verzoekende partij dat zij nu bijna twee jaar in België verblijft en dat zij voor het ogenblik geen enkel nieuws meer heeft uit haar land van herkomst, kan dit gebrek aan informatie niet in het minst goedpraten. Immers, uit haar verklaringen kan duidelijk worden afgeleid dat verzoekende partij, hoewel zij heeft aangegeven nog regelmatig contact te onderhouden met verschillende personen in Iran (administratief dossier, stuk 6, p. 5-6), na haar vertrek uit haar land van herkomst eigenlijk nooit bij vrienden of familie heeft geïnformeerd over wat er verder nog is gebeurd (*“Heeft u bij familie of vrienden zich geïnformeerd of de iraanse autoriteiten u nog zochten na uw vertrek uit iran? (...) Neen en waarom niet? Waarom informeerde u zich niet? Ik had eindelijk een beetje rust gevonden, ik was daar al weg.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 5). Ook heeft verzoekende partij expliciet aangegeven dat zij haar zakenpartner R. nog kon contacteren, maar zij hem niets meer gevraagd heeft over haar problemen (*“Kijk ik sprak wel met r. heeft u zich bij r. nog geïnformeerd over uw problemen, over uw situatie? Ik heb het niet meer gevraagd.”*, administratief dossier, stuk 6, p. 16). Dergelijke initiatiefloze en ongeïnteresseerde houding, die ertoe leidt dat verzoekende partij niet eens in staat is om haar huidige vrees terdege in te schatten – zij heeft van niemand iets gehoord en zij vraagt aan niemand nieuws want zij verblijft nu eenmaal niet meer in haar land van herkomst – valt uiteraard niet te rijmen met haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.5.1. Nopens de bemerking dat het eigenaardig is dat de Iraanse inlichtingendiensten haar geen enkele *“uitnodiging”* hebben gestuurd, wenst verzoekende partij op te merken dat de Iraanse agenten van de inlichtingendiensten niet de gewoonte hebben uitnodigingsbrieven te sturen maar dat ze met geweld aanvallen en de persoon onmiddellijk aanhouden.

2.2.5.2. De Raad wenst in de eerste plaats op te merken dat uit de bestreden beslissing duidelijk kan worden afgeleid dat het motief in kwestie slechts bijkomstig wordt aangehaald en dat het dient te worden samen gelezen met de andere in de bestreden beslissing vermelde vaagheden, onwetendheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden. Ten tweede stelt de Raad vast dat de door verzoekende partij beschreven praktijk niet wordt ondersteund door enige objectieve informatie, waardoor het als een blote bewering kan worden beschouwd. Bovendien valt deze door verzoekende partij aangehaalde gang van zaken moeilijk te rijmen met de vaststelling dat de ordediensten niet eens de moeite hebben genomen om haar te zoeken bij vrienden en familieleden.

2.2.6.1. Inzake de motivering dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over de betoging op 8 augustus 2010, betoogt verzoekende partij dat er overduidelijk een *"mengelmoes van de verschillende incidenten gemaakt werd"*. Zij herinnert eraan dat zij het tijdens haar gehoor had over twee verschillende incidenten en zij verduidelijkt dat zij tijdens de betoging van 21 juli 2009 hardhandig werd aangepakt door de politie – haar neus werd gebroken en zij had een kapotte lip – en dat haar vrienden en ook andere personen werden geslagen door de politie. Zij heeft nooit verklaard dat zij twee gebroken kaakbeenderen heeft overgehouden aan dit incident. Verzoekende partij licht verder toe dat het tweede incident heeft plaatsgevonden op 9 augustus 2010, dat zij die dag, *"een zeker aantal vrienden op de plaats van de cultuur in Teheran getroffen had"*, en dat tijdens deze betoging alleen zij werd geslagen door de agenten, en niet haar vrienden (haar linkervoet werd vernield en zij kreeg doodsbedreigingen).

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal het volgende heeft verklaard:

"wat waren uw verwondingen als u die dag in elkaar wordt geslagen?"

Kijk ik ben twee keer geslagen, een keer algemeen, dat ze iedereen rechts en links sloegen en een keer was het echt bedoeld en bewust dat ze mij sloegen; ze verbrijzelden mijn been min of meer

Maar op 30/3, welke verwondingen had u dan?

Ik heb een foto

maar ik vraag het u?

Mijn neus op twee plaatsen gebroken, een kapotte lip, twee voortanden gebroken (een boven en beneden)

wanneer uw been verbrijzeld werd, wanneer was dat?

Dat was na de verkiezingen

Iets preciezer?

Ik weet het nog precies, 18/5/1389.

(...) wanneer u in het gezicht verwond raakte, hoelang na de verkiezingen was dat?

22/3 was de verkiezing en het gebeurde op 30^e 8 dagen later." (administratief dossier, stuk 6, p. 8).

Deze verklaringen stemmen overeen met hetgeen verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift (zie *supra*).

Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt echter het volgende verklaard door verzoekende partij: *"Op 08/08/2010 (18/05/1389) verzamelden we allemaal samen om deel te nemen aan een betoging. Maar de politie is langsgelopen en begon iedereen te slaan. Mijn linkerbeen werd verbrijzeld. De politie heeft me toen achtergelaten omdat ze achter de andere betogers aangingen. Ik kon zo ontsnappen. Bij een andere betoging hebben ze ook mijn tanden gebroken. Later die dag ben ik naar het ziekenhuis gegaan voor de behandeling van mijn been. Nadien leefde ik twee jaar ondergedoken op verschillende plaatsen"* (administratief dossier, stuk 12, p. 3). Uit deze laatste verklaringen blijkt dat verzoekende partij wel degelijk heeft verteld dat tijdens het laatste incident op 8 augustus 2010 ook andere personen werden geslagen door de politie. Dit stemt niet overeen met hetgeen zij op het Commissariaat-generaal heeft verteld. De verschillende verklaringen van verzoekende partij en de inhoud van de bestreden beslissing in acht genomen, stelt de Raad vast dat er geen sprake is van enige verwarring tussen de verschillende incidenten waarbij verzoekende partij zou zijn geslagen door de politie. Het door verzoekende partij aangehaalde argument kan dan ook niet worden bijgetreden. De Raad wijst er tevens op dat het zich *de facto* scharen achter één versie van de door verzoekende partij weergegeven feiten, de tegenstrijdigheid in kwestie niet kan opheffen.

2.2.7.1. Wat betreft de incoherente opeenvolgende verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd met betrekking tot de arrestaties en de zweepslagen omwille van het nuttigen van alcohol, wenst verzoekende partij terug te komen op de verklaringen die zij tijdens haar gehoor heeft afgelegd. Zij wijst erop dat deze aanhoudingen in hun context dienen te worden geplaatst. Zo werd haar tijdens haar gehoor gevraagd of zij in haar land van herkomst reeds werd aangehouden, waarop zij in alle eerlijkheid heeft aangegeven dat zij reeds beschuldigd werd van alcoholconsumptie. Verzoekende partij wenst echter te onderstrepen dat zij voor de rechtbank werd vrijgesproken. Zodoende werd zij in haar land van herkomst nooit veroordeeld. Verzoekende partij ontkent te hebben verklaard dat zij in Iran zweepslagen zou hebben gekregen naar aanleiding van deze beschuldigingen.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wel degelijk uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij een aantal keren zweepslagen heeft gekregen (*"Die keren dat we inderdaad voor alcohol nuttigen werden aangehouden en zweepslagen kregen een aantal keren"*, administratief dossier, stuk 6, p. 18), hetgeen impliceert dat er een veroordeling is geweest,

terwijl zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet heeft ontkent ooit te zijn gearresteerd of te zijn veroordeeld, verzoekende partij verklaarde dat zij “werd vrijgesteld” (administratief dossier, stuk 12, p. 2). De uitleg dat zij gearresteerd werd maar dat zij vervolgens niet werd veroordeeld, betreft een combinatie van de verschillende versies die verzoekende partij tijdens haar gehoren heeft weergegeven, hetgeen het tegenstrijdig karakter niet kan wegnemen.

Wat er ook van zij, de Raad stelt vast – zoals reeds in de bestreden beslissing werd aangegeven – dat verzoekende partij duidelijk te kennen heeft gegeven dat deze feiten niet mede aan de oorsprong liggen van haar beslissing om haar land van herkomst te ontvluchten. Indien aan haar beweerde arrestaties/veroordeling(en) al geloof kan worden gehecht, dient te worden vastgesteld dat deze incidenten geen deel uitmaken van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.8.1. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar een “analysebericht”, waarin duidelijk de context wordt weergegeven waarin de betogingen plaatsvonden (bijlage 4 bij het verzoekschrift). Zij wenst onder meer de aandacht te vestigen op het feit dat verschillende personen werden veroordeeld tot de doodstraf omwille van hun oppositieactiviteiten. Verzoekende partij wijst er verder op dat zelfs de Belgische FOD Buitenlandse Zaken iedere reis naar Iran sterk afraadt, dat tevens wordt afgeraden om zich op plaatsten te begeven waar massabijeenkomsten of betogingen worden gehouden en dat men voorzichtig dient te zijn bij het sturen van berichten en beelden met GSM, per mail of op een blog (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Ook de ondervragingen en aanhoudingen van Westerse staatsburgers, en dit sinds de zomer 2009 voor politieke of veiligheidsredenen, moeten de reiziger tot voorzichtigheid brengen, zo wordt in het advies vermeld. Zelfs de Belgische staat erkent de praktijk dat er in Iran aanhoudingen plaatsvinden van personen met als reden hun “*politieke aansluiting*”, zo stelt verzoekende partij.

2.2.8.2. De Raad merkt op dat de verwijzing naar de algemene informatie over de betogingen in Iran die plaatsvonden na de presidentsverkiezingen in 2009, de behandeling van betogers/mensen die zich kritisch uitlaten over het Iraanse regime door de Iraanse autoriteiten en de manier waarop Belgen die het land bezoeken hier best mee moeten omgaan, niet van aard is om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Immers, uit het voorgaande blijkt dat aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van haar deelname aan verschillende demonstraties geen geloof kan worden gehecht. Het aanhalen van dergelijke algemene informatie, waarmee verzoekende partij wenst aan te tonen dat betogers ernstige problemen kunnen ondervinden in Iran, biedt dan ook geen enkel soelaas.

2.2.9.1. Verzoekende partij verwijst naar een OSAR-rapport van 18 augustus 2011 (bijlage 6 bij het verzoekschrift), waarin vermeld wordt dat sommige Iraniërs die naar Iran teruggekeerd zijn ten gevolge van een weigering van hun asielaanvraag werden mishandeld. Verzoekende partij beschrijft een tweetal in het rapport vermelde gevallen. Verzoekende partij vestigt er de aandacht op dat in het voormelde rapport vermeld wordt dat op 17 februari 2011 een artikel van de hand van een gewezen rechter van het oppergerechtshof is verschenen in een Iraanse krant waarin gesteld wordt dat afgewezen asielzoekers voor het gerecht zouden kunnen worden gedaagd omwille van het verzinnen van een asielrelaas. Verzoekende partij wijst er eveneens op dat, volgens dit rapport, de behandeling van de autoriteiten ten aanzien van terugkerende Iraniërs arbitrair en onvoorspelbaar is. Zelfs Iraniërs die Iran zouden hebben verlaten om te gaan studeren of te werken en die in het openbaar kritiek zouden hebben geuit over de gebeurtenissen in Iran, zouden risico's kunnen lopen bij hun terugkeer in Iran.

2.2.9.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. De Raad stelt vast dat verzoekende partij op bovenstaande wijze niet *in concreto* kan aantonen dat zij bij terugkeer naar Iran werkelijk het risico loopt op vervolging/het lijden van ernstige schade. Uit deze informatie blijkt immers dat het zeer moeilijk is om volledige informatie te verkrijgen over de behandeling van afgewezen asielzoekers door de Iraanse autoriteiten. Op basis van de beschikbare informatie wordt wel vastgesteld dat de houding van de Iraanse autoriteiten ten opzichte van afgewezen asielzoekers die terugkeren zeer arbitrair en onvoorspelbaar is, dat – zo meent de Raad hieruit te kunnen afleiden – de mate waarin iemand het risico loopt om met de Iraanse autoriteiten in aanraking te komen kan worden gelinkt aan het (politiek) profiel van de betrokkene en dat de meeste afgewezen asielzoekers bij hun terugkeer naar Iran door de autoriteiten worden ondervraagd over hun verblijf in het buitenland. Uit dit rapport kan derhalve

geenszins worden afgeleid dat verzoekende partij werkelijk het risico loopt op vervolging/het lijden van ernstige schade. Dit geldt des te meer nu aan haar beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten, waardoor zij Iran zou zijn moeten ontvluchten, geen enkel geloof kan worden gehecht. Dat verzoekende partij, net zoals vele terugkeerders, het risico loopt om bij terugkeer door de autoriteiten te worden ondervraagd over haar verblijf in het buitenland, kan op zich niet als een daad van vervolging of als ernstige schade worden beschouwd. Immers, om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, dienen de problemen van die aard te zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechterlijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

2.2.10. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij een samenhangend en geloofwaardig relaas naar voor heeft gebracht, en dat zij verwerende partij heeft ingelicht over alle elementen waarvan zij kennis had, wijst de Raad erop dat uit bovenstaande uiteenzetting duidelijk blijkt dat het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag niet als "samenhangend en geloofwaardig" kan worden beschouwd. In zoverre verzoekende partij hiermee bedoelt dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, stelt de Raad vast dat dit *in casu* niet het geval is, nu aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.11. Gelet op het geheel van wat is voorafgegaan, dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielaanvraag. Om die reden kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat niet is onderzocht waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 15 en stuk 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 januari 2014 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT